

Одговор на текст [Небојше Бакареца "Нечастиви адвокат лажно пријављује "](#)

Наставља се лично вређање и омаловажавање подносилаца пријаве, госпође Миле Ћинђић и Др Гордане Ћинђић-Филиповић, које су по г. Бакарцу "неупућене, лабилне и слабе".

Гдин Бакарец проналази у подношењу ове пријаве заверу у коју су укључени: Борис Тадић, министарка правде Снежана Маловић, Специјални тужилац Мирко Радисављевић и "судије изабране по партијском кључу, кључу политичких пријатеља адвоката Поповића". Ради се о "оркестрираном поступку".

А "истина је једна и једноставна", уверава нас г. Бакарец, "ни Коштуница, ни ДСС, нису умешани у протест ЈСО". Гдин Бакарец је ствар пресудио! О чињеницама, разлозима и доказима наведеним у пријави – ни речи.

Ако се питате шта је разлог овако дубоке и широке завере, гдин Бакарец ће нам и на то одговорити у свом тексту: све је то због тога што Коштуница и ДСС "ни данас не прихватају диктат Запада, то је њихов једини грех".

По мом мишљењу, главни разлог за забринутост г. Бакарца и његовог браћеника јесте следећа изјава Специјалног тужиоца Радисављевића, коју и сам цитира: да је "дошло до позитивних корака у расветљавању тог догађаја [оружане побуне], као и о улози појединих лица у њему." До нас су дошли подаци који потврђују ову изјаву Специјалног тужиоца (никад не потцењујте акустику судских ходника!), па су вероватно стигли и до гдина Бакарца. Тако схватам и његову изјаву да "без обзира на одсуство аргумената и чињеница, ову лажну кривичну пријаву треба озбиљно схватити". (Ово је уједно и

Одговор нечастивог

Пише: Срђа Поповић
петак, 19 новембар 2010 13:00

одговор блогеру са блог.песцаник.нет, који је питао да ли знамо нешто више од онога што смо до сада навели.)

Ако се питате шта је разлог овако дубоке и широке завере, гдин Бакарец ће нам и на то одговорити у свом тексту: све је то због тога што Коштуница и ДСС "ни данас не прихватају диктат Запада, то је њихов једини грех".

Један од блогера (легалиста), већ је успешно извршио деконструкцију основне линије одбране г. Бакарца:

"Главна одбрана коју Бакарец пружа Коштуници за нечињење (пored оне о надлежности коју је Срђа Поповић већ оборио), у речима господина Бакарца: изложио би државу ризицима супротстављања две оружане силе. Уместо тога Коштуница је поступио онако како Устав и закони налажу, уз то и државнички мудро.

Значи, Коштуница је поступио на начин на који је поступио из немоћи да спречи оружану силу која је представљала и те како велику опасност за државу, у виду сукоба две оружане силе.

У одбрани Коштуничиних јавних коментара, Бакарец цитира Коштуницу: ради се о људима који нису угрозили безбедност државе, осим када је реч о функционисању саобраћаја. И о том коментару после каже: његов став није представљао ни оправдавање ни подстицање, већ констатовање. Тако да су ове две идеје у потпуној супротности. Или је Коштуница мудро поступио да би спречио сукоб између војске и оружане побуне, као што господин Бакарец тврди у својој првој идеји, или оружане побуне није ни било и безбедност државе није била угрожена.

Конструкција је врло јасна:

Одговор нечастивог

Пише: Срђа Поповић
петак, 19 новембар 2010 13:00

Ако А онда не Б

Ако Б онда не А

тако да и једно и друго сигурно није могло бити,

али је можда ипак било ово треће:

то што не прихватају диктат запада јесте једини њихов грех.

Да, у ствари господин Бакарећ овим кодираним речима жели да нам каже да није било ни А ни Б већ Ц, то јест да је Коштуница поступио тачно како пише у пријави и противно уставу, али да је то све било оправдано као акт “неприхватања диктата запада”, односно кретања ка правној држави. (легалиста)

Али да пођемо редом: г. Бакарећ тврди да оружаном побуном нису били угрожени безбедност и уставни поредак земље, иако ничим не оспорава да је током побуне "та Јединица изриком отказала послушност својим старешинама, повукла све припаднике Јединице у касарну у Кули, искључила све телефонске везе касарне са старешинама и

спољним светом, одузела припадницима Јединице мобилне телефоне, повукла своје припаднике из обезбеђења заштићених личности и обезбеђења аеродрома Београд и под пуним наоружањем и уз употребу 24 борбена возила марке Хамер, запосела део аутопута код Центра Сава у Београду, и уз претњу употребе силе испоставила захтев да Скупштина републике Србије донесе закон о сарадњи с Хашким трибуналом, захтев да се смени легално изабрани члан Владе, министар унутрашњих послова, као и легално постављени начелник Службе државне безбедности и његов заменик, са циљем да ставе Службу под своју контролу и онемогуће њено законом одређено функционисање, у чему су и успели", како гласи опис радње извршења кривичног дела оружане побуне у кривичној пријави, за шта се у образложењу нуде и докази.

У одбрани Коштуничиних јавних коментара, Бакарец цитира Коштуницу: ради се о људима који нису угрозили безбедност државе, осим када је реч о функционисању саобраћаја.

Он оспорава да је до угрожавања дошло користећи се наводним стенограмима седница Владе, из којих би требало да произађе невероватан закључак да је и сам Ћинђић, као и Коштуница, подржао побуну против сопствене Владе.

Важно би било знати:

– да је ове "стенограме" објавио НИН, магазин који је предњачио у опструкцији суђења за атентат;

– да их је прибавио и прокоментарисао НИН-ов новинар Никола Врзић, шампион теорије "трећег метка" (и многих других параноидних теорија), који током целог поступка за атентат није ни крио да је гласноговорник одбране атентатора;

– да су "стенограми" објављени на 15-ак страница формата А4, и да су цензурисани изостављањем текста на равно 85 места, преко пет пута на свакој страници, често и усред реченице;

– да је РТВ Б92 покушао да од генералног секретара Владе, Дејана Михајлова (исти онај који је тврдио да Живковић и Тадић знају "ко су праве убице", а затим на суду признао да је лагао "у жару политичке борбе") сазна да ли су стенограми имали ознаку тајне, и ако јесу, на чији образложен захтев је Влада Србије ту ознаку скинула и у које сврхе, али до Михајлова нису успели да дођу;

– тако да је остала неразјашњена чињеница ко је вршио резове/цензуру у тексту, сам Никола Врзић или их је од Дејана Михајлова добио у већ цензурисаном облику.

О оваквом "доказу" ниједан суд на свету не би уопште прихватио да расправља.

О томе шта се догађало на тим седницама могло би се нешто сазнати тек увидом у оригинале записника.

На објављивање ових неаутентичних "записника", промтно је реаговао један од учесника седнице. Цитираћу овде текст са сајта Б92, од 6. јула 2007, под називом "Наводни стенограми у НИН-у", тачније одељак под насловом "Кораћ: Чиста манипулација":

“Питање које остаје отворено јесте аутентичност стенограма које је НИН објавио. Потпредседник Ћинђићеве Владе Жарко Кораћ, који је био на седницама Владе у време побуне ЈСО-а, каже да је у питању чиста манипулација, која има за циљ одбрану Војислава Коштунице.

Кораћ тврди да је Ћинђић врло озбиљно схватио побуну ЈСО-а и подршку коју им је Коштуница пружио. Бивши потпредседник владе каже да једног дела седнице нема уопште у стенограмима и то на захтев премијера.

"Зоран Ћинђић је у једном тренутку тражио да се прекине снимање седнице Владе, значи двоструко се снимало и тонски и стенограмски, и онда смо наставили један слободнији разговор", каже Кораћ.

"Он је био свестан шта се дешава и није желео да то буде забележено. Ето још један доказ имате колико је Зоран Ћинђић био паметан и колико је видео далеко. Он је знао да ће једног дана неко да манипулише тиме", наводи Кораћ.

"Дакле понављам, под пуном одговорношћу, један део седнице Владе није сниман и ту је Зоран врло озбиљну забринутост показао због тога што се дешава у вези Јединице за специјалне операције", каже он.

"То је покушај да се још једном скине одговорност са тадашњег председника Југославије Војислава Коштунице за подршку том чину велеиздаје", рекао је Кораћ.

"Ћинђић је упутио умирујућу поруку Влади Србије, а био је крајње забринут око Коштуничине подршке тој побуни и сматрао је да одмах треба да оде у Кулу да покуша да постигне компромис како би се побуна завршила", рекао је Кораћ.

Он је поручио да стенограми са седница Владе Србије не би требало да се објављују селективно, већ да сви буду достављени свим грађанима, укључујући оне са седница владе Војислава Коштунице."

А реаговао је и ЛДП. У истом тексту, Б92 и агенција БЕТА извештавају и о реакцији ЛДП-а на ове стенограме:

"ЛДП тужи Михајлова за фалсификоване стенограме: У међувремену, ЛДП је саопштио да ће због, како се наводи, достављања фалсификованих записника са затворене седнице Владе поводом побуне ЈСО-а, тужити Дејана Михајлова, генералног секретара у Влади Војислава Коштунице.

Он оспорава да је до угрожавања дошло користећи се наводним стенограмима седница Владе, из којих би требало да произађе невероватан закључак да је и сам Ћинђић, као и Коштуница, подржао побуну против сопствене Владе.

Либерално-демократска партија наводи да је Михајлов недељнику НИН доставио фалсификован текст стенограма са затворене седнице Владе Зорана Ћинђића.

У саопштењу је Михајлов описан као "главни ослонац медијске клике Војислава Коштунице за протурање лажних вести у јавност", а НИН као "угледан мафијашки недељник".

"Циљ ове најновије медијске 'операције' Михајлова и НИН-а је да се Коштуничиној неспорној изјави подршке побуни ЈСО ('па и лекари штрајкују у белим мантилима...') нађе оправдање и пандан у наводним Ћинђићевим речима.

ЛДП је навео да је Ћинђић, напротив, рекао да нема разумевања за побуну "црвених беретки", те да "припадници специјалних јединица МУП-а Србије могу да дају отказ, ако се не слажу са потезима Владе".

Судбина ове кривичне пријаве ЛДП-а није позната.

Међутим, независно од свега овога, чак да Ћинђић и јесте на тој седници изговорио оно што Врзић цитира, то је без икаквог значаја.

Прво, зато што су уставни поредак и безбедност били ОБЈЕКТИВНО угрожени на начин

наведен и образложен у кривичној пријави и онако како о томе, на седници Владе, износе чланови Владе Душан Михајловић, Драган Домазет, Жарко Кораћ, Владан Батић, Момчило Перишић, а као што је оценио и за то надлежан начелник СДБ, Горан Петровић.

Друго, евентуална погрешна процена самог Премијера не би ту ништа мењала на ствари.

Али, није се радило о погрешној процени, радило се о прагматичном политичком ставу. Ако си поражен (оружаној побуни нема ко да се супротстави) и немоћан, немој то признати, већ, како Ћинђић одговара члановима Владе, треба "емитовати поруку да је све у реду и да је све под контролом", "без даљих квалификовања". "У овом тренутку, треба да спуштамо лопту."

Када му Јозеф Каса на истој седници поставља директно питање: "Да ли ми имамо снаге да их разоружамо, ја се залажем да се та Јединица расформира и нема даље приче...", Ћинђић му одговара, и то је кључно место целе те седнице: "Немој да тражиш искрен одговор." Дакле, из поменутих разлога, свако разуман мора схватити да ништа од оног што Ћинђић говори на отвореном делу седнице "није искрено".

Пошто га остали не разумеју, Премијер им даје на знање да на отвореној седници не може отворено и искрено да изнесе свој став. Тада се седница затвара и у том делу се њен ток више не снима. Шта се даље догађало прилично је јасно, а о томе би могли да сведоче, по потреби, и сами учесници седнице.

По политичкој оцени самог премијера, није требало продубљивати кризу, морало се купити време да се створе услови (донети закон о Специјалном тужиоцу и суду, сведоку сараднику, формирати Жандармерију, наћи инсајдера-сведока сарадника) да би постало могуће оно што у том тренутку није било, а то је обрачун са Јединицом.

С обзиром на све наведено, бесмислено је позивање на оно што је Ћинђић говорио у току те седнице. Прво, ирелевантно би било и да је Ћинђић погрешно проценио стање угрожености, а друго, он га је тачно оценио, али на тој седници није говорио искрено и отворено, већ је као политичар, како зна и уме, покушао да уради оно што је једино могао – да не призна јавно пораз и покуша да "контролише штету".

Мени се чини да гдин Бакарец све ово одлично разуме. Над немоћи Ћинђићеве владе ДСС је и онда ликовео.

И још само једна ствар која се односи на надлежност Коштунице и ВСО-а да зауставе побуну: Председник државе је по функцији и Председник Врховног савета одбране, његова је дужност била да Савет сазове, а он то није учинио. А и како би и зашто, кад ВСО доноси одлуке само консензусом, а он сам је, већ унапред дао свој глас – подржао је побуну.

Да је гдин Бакарец пажљиво читао пријаву, пронашао би тамо цитиране речи побуњеника: (а) да су побуњеници били спремни да обуставе побуну "само ако то Коштуница нареди" и (б) да изјављују да би се сместа повукли да се војска и појавила. Одатле је јасно да би већ и сама јавна осуда оружане побуне од стране Војислава Коштунице била довољна да побуна буде прекинута. А да не говоримо о томе да је само изречена опомена побуњеницима да војска може бити употребљена такође могла бити више него довољна да до употребе војске заправо и не дође.

Уместо свега тога, као што је познато, осумњичени Коштуница јавно је подржао како њихова лажна објашњења за саму оружану побуну тако и њихове политичке захтеве.